

Alytis

lejos
EGLUTĖ

1957

GEGUŽĖ

Nr. 5

1957 GEGUŽĖ Nr. 5

Redaguoja:

Dr. A. Šerkšnas

Leidžia:

Lietuvių Kultūros Institutas

Administruoja:

Nekalto Prasidėjimo Seserys

Prenumerata:

Metams: \$4.00, Atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus ir adresų pakeitimus siųsti:

EGLUTĖ, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn.

Raštus siųsti ir visais redakcijos reikalais kreiptis:

Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hwy., Wethersfield, Conn.

TURINYS

1. SVEIKINIMAS MŪSŲ MOTINOMS	130
2. Vytė Nemunėlis, TAU MAMYTE	130
3. Lazdynų Pelėda, MOTULĖ PAVILIOJO	132
4. Kun. K. A. Matulaitis, TRYS ŠVENTOSIOS MOTINOS	134
5. KENČIANTI MOTINA LIETUVA	136
6. Gražina Tulauskaitė, TREMTINIŲ KELIAIS	136
7. Bernardas Brazdžionis, MAŽOJI MOTINA	136
8. Jonas Biliūnas, SENOS MOTINOS LIKIMAS	137
9. N. Butkienė, MOTINOS DIENA IR JŪRATĖ	138
10. VASAROS STOVYKLOS	140
11. Danutė Lipčiūtė, VASARĖLĖ	144
12. Liaudies pasaka, PASAKA APIE SNIEGUTĘ	145
13. Jonas Minelga, TRYS SESĖS	149
14. A. Giedrius, KATYTĖ IR VIŠTYTĖ	150
15. A. Kašiubienė, TAU MAMYTE	151
16. J. Narutavičienė, DAMUTĖ	152
17. KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI	154
18. ŠIMTAS MISLIŲ BE VIENOS	155
19. SAULĖS JUOKAS	156
20. ATŽALĖLĖS	158

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except during July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn. Editor: Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hwy., Wethersfield, Conn. May, 1957, Vol. 8, No. 5. Subscription: \$4.00 yearly. Single Copy 40¢. Entered as second-class matter at the post office in Putnam, Conn.

Immaculata Press

Šventoji Marija, Dievo Motina,
Melsk už mus nusidėjėlius.

SVEIKINAME BRANGIĄSIAS MŪSŲ MOTINAS!

*Dviguba šventė: motinos diena ir
Virginijos trys žvakutės.*

Vytė Nemunėlis

TAU MAMYTE

Visos dienos tau, mamyte,
Tegu bus kaip ta diena —
Su pavasario gėlytėm,
Su pavasario daina.

Te visus metus vaikučiai
Bus paklusnūs ir geri,
Ir kad aš paguoda būčiau,
Kad dukrelę tu turi.

Ta, kuri pasveikino ir ta, kuri pasveikinta. Tai jų laimingiausia diena.

Mamytė motinos dieną neprivalo bulves skusti — Gailutė ją pavaduoja.

Čia ne lėlės, bet trys dukros renka gėles savo mamytėms įteikti jų šventėje.

MOTULĒ PAVILIOJO

Lazdynų Pelėda

Tylu buvo troboje. Mergaitė pabudo, sunkiai atsiduso: slopino ją. Pasikėlė vandens ieškoti. Gėrė, gėrė, ir vėl iš gelmės atsiduso.

Buvo graži saulėta diena. Lange linksmai zirzėjo musės, ore girdėjosi paukščių čiulbavimas, švilpavo varnėnai, čirškėjo žvirbliai. Lauke taip gražu, taip linksma, tik našlaitės širdyje liūdna...

Katriukė atsidarė langą ir klausėsi tų linksmų pavasario balsų. Bet jos nepralinksmino tie balsai, jos žydrios akys ašaromis paspringo...

Šit tenai "laumių skalbykla". Vakaryktę kaimynės kalbą girdėjo Katriukė, kaip gi jai būti linksmai...

Tenai vargšė motulė, jų išsiilgusi laukia, o juodu nieko nežinojo...

— Eisiu. Bėdina motulė... Taip meiliai mane šiandakt nubūčiavo, nuglostė... Jos bijo motulės... Aš nebijau... Kad nepajustų kas... Jie pavydi...

Klausėsi valandą: niekame niekas nė čiukš. Palengva užlipo ant lango ir nusileido žemyn.

Dvasios trūksta; pavasario oras apsvaigino. Galva ūžia, ir tartum viskas sukasi... sukasi...

Šniokščia, siūbuoja paupy laibos maldos, šnabždėdamos savo ilgais žiudrais lapais, siūbuoja, šniokščia. Tikrai valandomis rodosi, kad kas jose verkia.

Mergaitės širdelė suplasnojo greičiau:

— Tai bėdina motulė!...

Atsistojo ant kranto, bet... motulės nėra! Tyliai, ramiai banguoja upė. Ant vandens linguoja baltos lelijos. Kartais pliumptelės žuvelė vandeny; mergelė nuo kiekvieno balso sudreba, stovi, laukia...

— Motule, motule! — dejuoja. — Ar supykai? Tai aš, Katriukė, motule!...

Staiga iš lelijų tarpo dvejetas rankų išsitiesė, ir viršuj slaptin-gos gelmės pamatė mergaitę savo motulę!

— Eik šen, dukrele, eik šen, mažute! — sušnabždėjo laibos maldos ir lelijos.

— Motule! — sušuko Katriukė, ištiesė savo liesas rankas ir puolė gelmėn...

Susiūbavo laibos maldos, prasiskleidė lelijų žiedai, ant vandens nuo krašto keletas ribulių nubėgo, ir vėl viskas kaip buvę: taip gražu pasaulyje, saulė...

Petriukas, vakarą nuo bandos parėjęs, nemažai susirūpino, radęs tuščią gultą. Nuieškojo visus pašalius, niekur nieko.

Tik staiga jo atydą atkreipė atdaro lango girgždėjimas.

— Argi ji būtų kur išėjusi? ... Katriuke! ... Katriuke! — sušuko.

Niekas neatsiliepia, tik medžiai ūžia, ūžia...

— Katriuke! — sušuko balsiau. Vėl niekas neatsakė.

Petriukas apsiverkė graudžiai.

— Kur ji dingo? — mąsto. — Rasit, motulė paviliojo? ... Kodėl mane paliko? ...

Išėjo oran, atsisėdo ant slenksčio ir mąsto. Pakėlė akis aukšty. Šviesios žvaigždutės mirkčiojo.

— Kaip ten šviesu! Tur būt, danguje, kad per tokį mažutį langelį tokia šviesa eina, — mąsto Petriukas. — Rasit, motulė su Katriuke žiūri pro kurį langelį ... Bepigu ten joms danguje! ... O, rasit, taip kur nuėjo Katriukė ... O, rasit, į maldyną ... motulės ieškoti ...

— Petriuk! — lyg sudejavo Katriukės balsas.

Petriukas pašoko, apsidairė, keletą žingsnių paėjo. Klausosi.

— Petriuk! — pasigirdo vėl nuo maldyno.

Petriukas ėmė bėgti į balsą. Pabėgėjęs, ir vėl klausosi.

— Petriuk! — aiškiai girdi vaikas.

— Katriuke! ... Kur esi? — sušuko Petriukas maldyne.

Niekas neatsiliepia. Klausos Petriukas: tik maldos šniokščia, vėjo linguojamos, ir lazdos šakose liūdnai lakštingalos čirvėja.

Pasilipo Petriukas į palinkusį ant vandens gluosnį ir dūmoja ... Pro šakų tarpą žiūri Petriukas į gelmę, mato žvaigždes, mėnulį.

— Viskas ir tenai, vandeny, kaip čia, — mąsto ...

Vakarinis rūkas nugulė ant upės, o tame rūke ... žiūri Petriukas: mamytė sėdi, ant kelių turi Katriukę, kaseles pina ... ir angelukas prie juodviejų stovi, aukso sparneliais plasnoja.

Vaikino galva ant šakų palinko, šypso per sapną ...

— Petriuk, man ilgu be tavęs! Eik šen pas mus!

— Einu! — sušuko Petriukas ...

Ir palinkęs gluosnis sugirgždėjo, naštos netekęs: Petriukas nubėgo prie saviškių ...

Valandėlę lingavo baltosios lelijos, vėl keletas ribulių per upę perbėgo, ir vėl ramu, tylu. Pas upę rasos ašaromis verkia palinkęs gluosnis, ir laibos maldos amžiną atilsį šnabžda ...

TRYŠ ŠVENTOSIOS MOTINOS

(Švenčiamos taip pat gegužės mėnesį)

Kun. K. A. Matulaitis

ŠVENTOJI MONIKA

Tai yra didžiojo Bažnyčios daktaro, švento Augustino motina. Ji gyveno maždaug prieš šešiolika šimtų metų. Gimė Afrikoje, katalikų šeimoje, bet jaunutė ištekėjo už stabmeldžio Patricijaus.

Monika kentėjo dėl dviejų jai brangių asmenų, kurie buvo ne su Kristumi — dėl savo vyro ir dėl savo sūnaus Augustino. Abudu ji laimėjo Dievui: prieš mirdamas jos vyras priėmė krikštą ir Dievo malonę, o jos sūnus Augustinas tapo netik vyskupu, bet ir šventuoju.

Daug susikrimtimo ji susilaukė dėl jauno sūnaus Augustino. Jaunuolis buvo prisidėjęs prie klaidatikių ir išvykęs į Italiją, kad motina jam netrukdytų gyventi kaip jis nori. Jos ašaros ir maldos padėjo sūnui atsiversti prie Dievo. Kaip labai mokytas žmogus, apsikrikštijęs, jis tapo kunigu, o paskui ir vyskupu.

Motina, pervargusi ir išsisėmusi, greit mirė, o sūnus prisimin-davo ją šv. Mišių aukoje. Šventoji Monika yra Dievo malonės prašančių motinų įkvėpimas. Jos šventę katalikai švenčia gegužės 4 d.

ŠVENTOJI RITA

Ji gyveno maždaug prieš penkis šimtus metų Italijoje. Jaunutė būdama norėjo stoti į vienuolyną, bet gyvenimas privertė ište-kėti. Su vyru gyveno 18 metų ir turėjo du sūnus.

Jos vyrą priešai nužudė. Abu sūnūs užsidegė kerštu ir pano-rėjo kerštą įvykdyti. Motinos ašaros, maldos, prašymai ir atkalbi-nėjimai sūnų nepaveikė. Jie išėjo į kovą ir abudu žuvo.

Rita skaudžiai atjautė nelaimės, bet susitaikydama su Dievo valia, prisiminė savo jaunų dienų troškimą tapti vienuole. Ji turėjo sunkumų įstoti į vienuolyną, nes buvo ištekėjusi. Bet malda, kantru-mas ir šventas jos gyvenimas paveikė vienuolyno vadovybę ir ji bu-vo priimta. Vienuolyne ji greit tapo pavyzdžiu visoms seserims. Nuo-lat garsėjant jos stebuklams, ji buvo pripažinta šventąja. Jos šventė yra gegužės 22 dieną.

ŠVENTOJI JOANA

Ji gyveno tuo pačiu laiku kai Kristus. Apie ją tiek tik nežinoma, kad ji buvo Erodo aukšto valdininko žmona ir kad ji įtikėjo į Kristų per Jo darbus, kuriuos ji pati matė. Tai viena iš tų moterų, kurios atėjo prie Kristaus kapo, bet jį rado atsikėlusį.

Apie ją žinome tik iš švento Luko evangelijų. Ypatingai graikai ir armėnai gerbia šv. Joaną "šventų aliejų nešėjų" šventėje. Mat Joana buvo viena iš trijų moterų, kurios, pasiėmusios brangių aliejų, pagal tų laikų paprotį, ėjo Kristaus kūno patepti.

KENČIANTI MOTINA LIETUVA

TREMTINIŲ KELIAIS

Kad tau pasakytų nors vėjas,
Kad mūsų sulaukti gali,
Kad tau pasakytų bent paukščiai,
Kad mes kalnuose ir gyvi,
Pūgoj visą naktį aš šaukčiau,
Kol aidą išgirstum širdy.

Kad man pasakytų bent saulė,
Kol vėl už kalnų nusileis,
Kad debesys man pasakytų,
Kad, grįžus į gimtus namus,
Linksma pasitiks mus mamytė,
Tėvelis atkels vartelius.

Grażina Tulauskaitė

MAŽOJI MOTINA

Niekur nemini jie tavo mažo vardo,
O esi tu, mano Motina, esi.
Niekur jie nemato tavo mažo vardo,
O šviesi tu, mano Motina, šviesi!

Išraškys jie tavo sodus ir sodybas,
Ir beturtė, ir bekraitė būsi tu,
Išvarys tave iš sodų ir sodybų, —
Liks našlaitei tik dalia kapų šaltų...

Tavo gyslom gyvas teka mano kraujas,
Tavo skausmas — ir mana širdies žaizda,
Mano gyslom teka gyvas tavo kraujas,
Tavo džiaugsmas — ir mana širdies daina!

Jei tu mirtum, aš tavam kely dar gyvas,
Jei aš mirčiau, liktum, Motin, tu gyva!
Amžiai nešė, amžiai neš dar tavo sielą gyvą —
Tu mažoji, tu didžioji Lietuva.

Bernardas Brazdžionis

Senos motinos likimas

Jonas Biliūnas

Vaikeliai brangūs, kiek skausmų turėjau,
Gimdydama ir auklėdama jus!
Bet už tuos mano nuopelnus, vargus
Nors jus laimingus matyti norėjau.

Bet, Dieve mano, jeigu nusidėjau,
Atleisk man nuodėmes, visus šauksmus,
Nepyk ant motinos už jos jausmus,
Nes kaip dabar kenčiu — dar ne kentėjau:

Vaikus man išplėšė baisusis priešas!
Juos išvežė... mane paliko vieną...
Ant jų galvų nelaimės spiečias.

Sekioja giltinė paskui kasdieną.
Numirs ir nebeišvys jau Lietuvos,
O, kas juos ten priglaus ir apraudos?!

MANO MOTINA

Motinos Diena ir Jūratė

N. Butkienė

Jūratė buvo labai sujaudinta. Rytoj Motinos diena, visų motinų diena, o, svarbiausia, jos, Jūratės, motinos šventė. Jūratė per visą naktį sapnavo savo dovanas, kurias jai padėjo padaryti seselė mokytoja. Tai buvo iš molio padarytos dvi širdys, o prie jų iš dviejų pusių Jūratės ir jos broliuko Jurgučio rankų atspaudos. Viskas buvo bronzinės spalvos dažais nudažyta. Jūratė turėjo šią dovaną įteikti mamytei savo broliuko vardu. Be to, Jūratė sustatė eilėrašį, kad mamytei padeklamuotų. Tą naktį Jūratė net keletą kartų buvo atbudusi, kad pakartotų eilėrašį, bijodama iki ryto jį užmiršti.

*Mamyte brangi,
Tu esi pas mus viena,
Kuriai priklauso
Ši šventa diena.*

*Štai mūsų atspaudėlė
Mūsų brangiai motinėlei,
Dviejų širdžių ir rankučių
Tave mylinčių vaikučių.*

Pakartojusi eilėrašį, Jūratė dar karštai meldėsi, kad geras Dievulėlis paliktų jos mamytę sveika per ilgus ilgus metelius. Juk broliukas Jurgutis dar toks mažutis, net dvejeta metukų nebeturi. Kas būtų jei mamytė susirgtų ir mirtų? Apie tai pagalvojus Jūratė skurdžiai apsiverkė. Sūrios ašarėlės iš akyčių jai bėgo į burnelę kol ji vėl užmigdavo.

Šį šeštadienį vaikai turėjo susirinkti mokykloje tam, kad atsiimtų savo paruoštas mamytėms dovanas. Seselė klausinėjo juos, ar visi jie žino, kodėl švenčiama motinos diena.

Vienas berniukas atsakė, kad todėl, jog ir Dievulis turi savo Motiną.

— Tiesa. Dievo sūnus turi Motiną, Šventą Mariją. Gegužės mėnuo bažnyčioje yra paskirtas Šventos Marijos garbei, kasdieną vyksta pamaldos. Todėl tą mėnesį mes švenčiame ir Motinos dieną, visų vaikų motinų dieną.

Po to seselė toliau klausinėjo:

— Kas jus vakare paguldo į lovytę ir mokina poterėlių?

— Mano motina! — vienu balsu atsakė vaikai.

— Kas jus iš ryto pakelia iš lovytės? Kas jums paruošia pusryčius? Kas jus išleidžia, o kartais ir palydi į mokyklą?

— Motina, motina! — vėl atsakė visi vaikai.

— Ką jūs kviečiate persigandę?

— Ma..my..y..tę! — pradėjo rėkti vaikai.

— Kas jums šluosto ašarėles, jei jums kur-nors skauda ar kas jus nuskriaudė?

— Mūsų motina.

— Pas ką jūs bėgate pasidalinti savo džiaugsmu?

— Pas ma..my..y..tę! — vėl sušuko visi vaikai.

— Matote, vaikai, kad be mamytės jums sunku įsivaizduoti savo gyvenimą. Kol jūs visai maži buvote, niekur jums taip gerai nebuvo sėdėti, kaip ant motinos kelių.

— Ir dabar aš mėgstu pasėdėti ant mamytės kelių, — atsiliepė Jūratė. — Tik dabar dažnai broliukas juos užima.

— Na, matote. Niekas taip nemoka gražiai su jumis draugauti, kaip jūsų mamytė. Tad rytoj ją kaip reikiant pagerbkite. Pabučiuokite jai rankutę atsidėkodami už visą gerą, ką ji jums padarė. Būkite rytoj mandagūs ir klusnūs, vaikai, patarnaukite savo mamytei, padarykite noriai viską, ką ji paprašys. Stengkitės, kad mamytė būtų laiminga, nes rytoj jos didžiausia šventė, juk rytoj yra Motinos diena, — baigė seselė ir išdalino vaikams jų pagamintas dovanas...

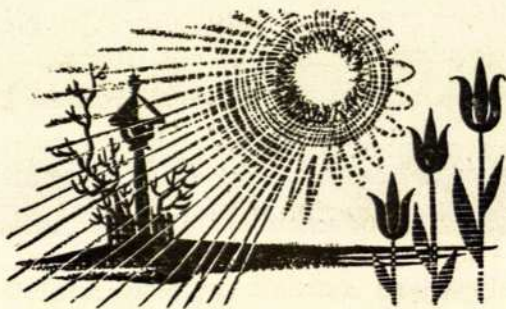
Jūratės motina apsiverkė kai Jūratė už rankutės atsivedė su savim mažą Jurgutį, gražiai pasakė eilėraštį ir padavė dovaną.

— Kodėl tu verki, mamyte? — susirūpino Jūratė.

— Iš džiaugsmo, kad tu, mano dukrytė, esi tokia gera mergytė.

Bet mažas Jurgutis dar to nesuprato. Pamatęs verkiančią motiną, jis išsigando, apkabino ją už kaklo ir kartu apsiverkė.

Motina greit nušluostė savo ašaras ir prispaudė abu savo vaikučius stipriai prie krūtinės. Ji jautė save laimingiausia iš visų mamų pasaulyje.

VASAROS STOVYKLOS

Dabar jau pats laikas berniukams ir mergaitėms pradėti pasirėngimus vasaros stovykloms. Jų būna labai daug, dėlto reikia nusistatyti išanksto į kurią eiti. Žinoma, tik į lietuvišką stovyklą.

*Marianapolio stovyklautojai, po "sunkaus darbo",
žygiuoja pietų.*

*Lietuviai berniukai vienoje Naujosios Anglijos
lietuviškoje stovykloje.*

Šeimininkės jų, žinoma, neapvylė.

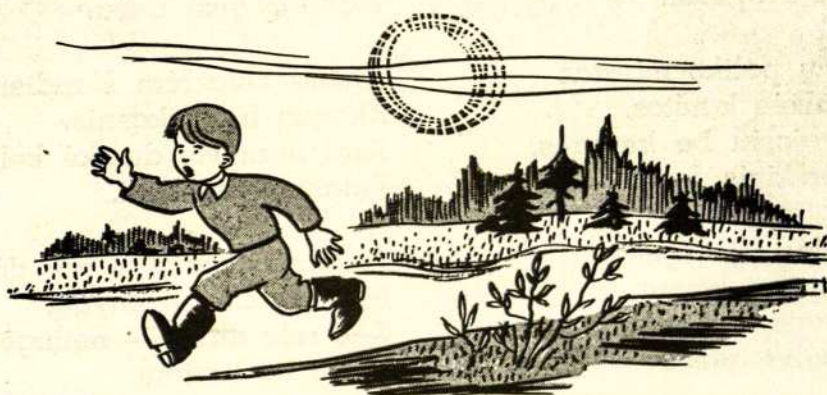
*Hartfordo, Conn.
lietuvių Vilkiukų grupė savoje stovykloje.*

Kiek džiaugsmo atvirame ore!

Jis slapta rengiasi eiti į mokyklą.

Aš vistiek juos rasiu!

Seselių stovykloje Putnam, Conn.

VASARĒLĒ

Danutė Lipčiūtė

Ak, kaip laukiau vasarėlės,
O ji tingiai slinko...
Pas dėduką, pas dėdienę
Vasarot atvykom.

Už kalnų paliko miestas
Ir jo dulkės karštos.
Čia skrajosiu be kepurės,
Vienmarškinis, basas.

Tyliai ringuoja upelis,
Šlaitas palei kiemą.
Lyg drugiais margais plevena
Šimtaspalvė pieva.

Ir karvytė baltnosytė
Pieneliu pritvinkus.
Laižosi raina katytė
Kamaron įslinkus...

Tie paršiukai rubuliukai
Žvygauja ir kriuksi
Neprišersi jų, brolyti,
Nesistenk — patrūksi.

Sargis Margis kiemą saugo
Rimtas susimąstęs.
Suk ratu aplink jo būdą,
O tai gal įkasti...

O vištyčių apželtkojų
Namas pilnutėlis
Lesalus aš joms nešioju,
Man gi — kiaušinėlis.

Kieme vaikšto kalakutas,
Šuldu - buldu šneka.
Kaip bajoras pasipūtęs,
Aukštai gūžį neša.

Žąsiną sutaršėm šiandien,
Škanus buvo kąsnis.
Jisai man vis draskė kelnes
Eidams kojų lesti.

Ak kaip gera man pas dėdę, —
Mokaus čia be knygų,
Kad reik dirbti — netingėti
Žinau be barimų.

Gyvulėlius kaip globoti,
Vabzdžių nekankinti,
Nedraskyti žolynėlių,
Daržo neišminti.

O kažin ar tėviškėlėj
Žemė taip žydėjo,
Juoko lengvi debesėliai
Suposi pavėjui.

Ak tėvynėje, vaikelį,
Kvepia ir dilgynės.
Šlaitai uogomis nusirpsta
Žieduos pasiklydę.

Ir lakštutės, vieversėlio
Dainų ten nusėta,
O rugeliui patalėlis
Artas, išakėtas.

PASAKA APIE SNIEGUTĘ

Liaudies pasaka

Gyveno kartą karalaitė Sniegutė. Ji turėjo pamotę. Jos pamotė buvo labai graži bet pikta ir pavydi moteris. Ji tikėjo esanti gražiausia pasauly moteris ir negalėjo pakęsti kad būtų už ją gražesnė. Ji turėjo užburtą veidrodį, kuris galėjo kalbėti. Vieną kartą ji paklausė veidrodžio: "Kuri moteris yra gražiausia pasaulyje" ir laukė atsakysiant, kad ji, bet veidrodis atsakė: "Tu karaliene, esi labai graži, bet karaliaus duktė Sniegutė yra daug gražesnė už tave". Karalienė tai išgirdusi labai supyko ant Sniegutės ir pradėjo rūpintis koku būdu galėtų nužudyti Sniegutę, kad nebūtų gražesnės už ją moters. Tuo laiku Karalius iš-

Ten šilojuos baravykai
Kaip kepurės auga,
Pušų supas miškas tykiai,
Žemuogėles saugo.

Ten vėjelis lopšį supa,
Motiną vaduoja,
O atėjus vakarėliui
Saldžiai užliuliuoja.

Ten lineliai mėlynuoja,
Drobės bala sode.
Kas tik gyvas ten dainuoja,
Džiaugiasi ar quodžias.

Tyras upių vandenėlis
Šaltiniu srovena,
Pilies sienų gintarėlis
Pajūriais ridena.

Ten namai ir liepa kieme
Šviežia duona kvepia.
Ir jauti, kad gyvas grumstas
Tėviškėlės žemėj.

Kad galėtų žemės saujoj
Pasaka atgimti,
Tu suprastum, kad privalom
Lietuvą apginti.

keliavo ilgam laikui į svetimas šalis. Karalienė pradėjo rašyti karaliui visokius neteisingus skundus prieš Sniegutę, reikalaudama, kad karalius įsakytų ją nužudyti. Karalius tikėjo neteisingais skundais, bet gailėjosi nužudyti savo dukrelę. Įsakė tik ištremti ją toli nuo savo namų. Sužinojusi karaliaus įsakymą karalienė pasakė tarnams nuvežti Sniegutę toli už kalnų kur niekas negyveno, tik buvo labai dideli miškai ir ją ten miškuos palikti. Ji galvojo, kad dabar Sniegutė tikrai žus nuo plėšrių žvėrių arba iš bado.

Sniegutė ilgai vaikščiojo po mišką šen ir ten mėgin-dama išeiti, bet nesimatė jokio galo, nei kelio, nei kokio nors ženklo, kad būtų galima iš miško išeiti. Pagaliau visai pavargusi atsisėdo po dideliu medžiu ir užmigo.

Ten ją rado nykštukai, labai malonūs maži žmogučiai, kurie gyveno tame miške. Jie labai nustebo ir nudžiugo pamatę nepaprastai gražią mergaitę. Jie ją švelniai pažadino ir kvietė, kad eitų su jais į jų namus. Sniegutė nuėjo pas nykštukus, jie labai ją mylėjo ir kaip įmanydami jai tarnavo laikydami ją savo karaliene ir Sniegutė buvo laiminga.

Po kiek laiko Sniegutės pamotė, manydama, kad Sniegutė jau tikrai žūvus, vėl paklausė savo veidrodžio: “Kuri moteris yra gražiausia pasaulyje”?

Bet kaip ji nustebo kada išgirdo atsakymą: “Tu, karaliene, esi labai graži, bet karaliaus duktė Sniegutė, kuri gyvena pas nykštukus už devynių kalnų, yra daug gražesnė už tave.

Tada karalienė pasišaukė seną raganą ir klausė jos ar ji žino, kur gyvena nykštukai už devynių kalnų. Ragana atsakė žinanti kur gyvena nykštukai. Karalienė liepė jai ten nueiti ir koku nors būdu nužudyti Sniegutę.

Ragana nuėjo prie nykštukų namų ir pamačius per langą Sniegutę pradėjo girti, kad ji labai graži ir prašė atidaryti duris, tai padovanos jai labai gražią juostą, su kuria apsijuosus Sniegutė būsianti dar gražesnė. Mergaitė atidarė duris. Ragana įėjusi apjuosė ją su užburta juosta, vos tik surišo juostą, mergaitė krito kaip negyva, o senoji ragana pabėgo.

Parėję nykštukai rado savo karalienę negyvą, jie labai nuliūdo ir sustoję aplink ją verkė. Beverkdami jie pamatė, kad Sniegutė apsijuosusi tokia juosta, kokios pirmiau niekada nedėvėjo. Jie atrišo juostą. Kaip tik nuėmė juostą, mergaitė atgijo ir buvo vėl tokia pat graži ir linksmą kaip pirma. Nykštukų džiaugsmui nebuvo galo.

Bet piktoji karalienė vėl paklausė savo veidrodžio — “Kuri moteris yra gražiausia pasaulyje”. Ir vėl išgirdo tą patį atsakymą: “Tu, karaliene, esi labai graži, bet karaliaus duktė Sniegutė, kuri gyvena pas nykštukus už devynių kalnų yra daug gražesnė.

Karalienė vėl pasišaukė senąją raganą ir klausė, kodėl ji iki šiol nenužudė Sniegutės. Ragana nežinojo kas atsitiko, kad Sniegutė vėl gyva, bet prižadėjo tikrai ją nužudyti.

Ragana vėl nuėjo prie nykštukų namų ir pamačiusi Sniegutę siūlė jai labai gražias šukas, prašė, kad ją įsileistų vidun, sakydama, kad jeigu ji įsmeigs tas šukas į gražius Sniegutės plaukus tai ji bus daug gražesnė. Mergaitė atidarė duris. Ir kaip tik ragana įsmeigė užburtas šukas į jos plaukus ji krito kaip negyva, o ragana pabėgo.

Nykštukai sugrižę vėl rado Sniegutę negyvą. Jie tuoj pradėjo ieškoti kas būtų jos mirties priežastis ir pamatę naujas šukas ištraukė iš plaukų. Kaip tik šukas ištraukė Sniegutė vėl atgijo ir nykštukai džiaugėsi, kad jiems pasisekė ją atgaivinti.

Po kiek laiko karalienė, manydama, kad Sniegutės jau tikrai nėra vėl paklausė savo veidrodžio: “Kuri moteris yra gražiausia pasaulyje?” Bet kaip ji nustebo ir supyko išgirdusi vėl tą patį atsakymą. Ji pašaukė senąją raganą ir grasė jai mirtimi jei nenužudys Sniegutės. Ragan vėl nuėjo pas nykštukus. Pamačiusi mergaitę ji vėl ją gyrė ir prašė, kad ją įleistų vidun, siūlydama labai gražų obuolį. Ji sakė, kad kaip suvalgys tą obuolį tai bus dar gražesnė. Sniegutė atidarė duris ir paėmė iš jos obuolį, bet kaip tik atsiikando užburto obuolio krito negyva. Ragana vėl pabėgo. Nykštukai radę savo karalienę negyvą veltui apžiūrinėjo visus jos rūbus ir papuošalus, nieko naujo nerado. Sniegutė buvo apsirengusi taip, kaip visada dėvėjo ir jie negalė-

jo jos atgaivinti. Labai nuliūdę jie padirbo gražų karstą įdėjo į jį Sniegutės kūną ir padėjo garbingiausioje savo namų vietoje, nes ji išrodė tik mieganti ir visą laiką pasiliko tokia pat graži.

Karalienė vėl paklausė savo veidrodžio: "Kuri moteris yra gražiausia pasaulyje?" Ir jis atsakė: "Tu, karaliene, esi gražiausia.". Karalienė nudžiugo ir pagaliau nusiramino, nes pavydas jau negraužė jos širdies.

Tuo tarpu ir karalius sugrįžo iš svetimos šalies ir su visais savo dvariškiais ir tarnais išsirengė į didelę medžioklę. Daug kartų jie buvo medžioję įvairiuose miškuose, bet tuose miškuose, kurie buvo už kalnų, dar niekad nebuvo. Todėl ši kartą susitarė joti medžioklei į tuos miškus. tuos miškus.

Nykštukai ramiai besidarbuodami miške staiga išgirdo triukšmą ir pamatė daug didelių žmonių, arklių ir šunų. Jie labai išsigando ir bėgo slėptis giliau į mišką. Jie viską paliko tik pasiėmė savo miegančią karalienę su karstu. Beskubant bėgti, vieno nykštuko, iš tų kurie nešė karstą, koja užkliuvo už akmens, jis parpuolė ir karstas smarkiai krito ant žemės. Nuo to sutrenkimo atšoko užbūrto obuolio kąsnis Sniegutėi iš gerklės ir ji atsistojo gyva. Nykštukai taip nudžiugo, kad užmiršę pavojų apstojo savo karalienę ir reiškė jai savo džiaugsmą ir meilę. Tuo tarpu prijojo karalius su savo palydovais. Jie visi pamatę nepaprastai gražią mergaitę apsuptą mažų nykštukų būrio, sustojo apstulbę, sužavėti nuostabaus reginio.

Tik Sniegutė pažino savo tėvą, ji pribėgo prie jo ir sakė: "Mano karaliau ir mano tėve, aš esu tavo duktė Sniegutė, nepalik manęs čia".

Karalius labai nudžiugo atradęs savo dukterį, apie kurią manė, kad yra mirusi. Jis Sniegutę pasiėmė su savim, o nykštukus gausiai apdovanojo už tai, kad jie globojo jo dukterį. Taip Sniegutė vėl sugrįžo į savo tėvo namus ir laimingai gyveno.

TRYS SESĖS

JONAS MINELGA

Viską sukūrė Dievas;
sava ranka sutvėrė
laukus, krūmokšnius, pievas,
paukščius, žuvis ir žvėris.

Lydėjo žmogų sesės —
Viltis, Tikyba, Meilė, —
laimingos dienos tęsės
ilgiausių metų eilę.

Galop sutvėrė žmogų
kaip gerą savo brolių.
Jam liepė būt valdovu
dangaus ir žemės tolių.

Ana, gražusis medis
nokina vaisių didį.
Ragauk ir būsi radęs
ko tau Dangus pavydi!

Tada širdy prašneko
gundąs puikybės žodis:
— Į laimę tikro tako
tau Dievas neparodė.

Gundąs puikybės žodis:
žmogus prieš jį suklupo; —
prarado Rojaus Sodą
ir šypseną iš lūpų.

KATYTĖ IR VIŠTYTĖ

A. Giedrius

Išėjo jauna katytė į kiemą ir sutiko jauną vištytę.

— Laba diena.

— Laba diena.

— Aš esu katytė Rainiukė.

— O aš — vištytė Raibutė.

— Ar tu turi mamą?

— Turiu. Bet aš ir viena moku palesti.

— O kas tai yra palesti?

— Ar tai tu nelesi?

— Ne.

— O kaip gi tu gyva?

— Ogi aš gaunu pienuko, mama parneša mėsytytės, ir gyva.

— O aš palesu grūdų, pasijieškau sliekų, ir gyva.

— Ar tu pati visko susirandi?

— Pati. Mama pamokė, ir susirandu.

— Gerai. Ir mane mama pamokys.

— Ar tau nieko nereikia bijoti? — paklausė vištelė.

— Aš bijau šuns, — atsakė katytė.

— O aš bijau vanago, — pasisakė vištytė.

— Vanago? O kas tas vanagas?

— Nežinau. Ir nenoriu jo matyti. Jis vištas drasko.

— Iš kur jis ateina?

— Jis atlekia iš aukštai.

— Tai tu turi vis aukštyn žiūrėti?

— Ne. Gaidys žiūri.

— O kas tas gaidys?

— Jis yra vištų būrio vadas.

— Ar jis nebijo vanago?

— Jis iš anksto pamato vanagą ir suragina slėptis.

— Tai jums gerai, kad turite gaidį.

Tuo tarpu užpakaly katytės kažin kas smarkiai suriko:

— Kakarykooo!

Katytė krūptelėjo ir pašoko bėgti. Bet vištelė ją sulaikė:

TAU MAMYT...

ALBINA KAŠIUBIENĖ

Tau Mamyt, gėles skinu
Ir vainikam jas pinu,
Kad žydėtų amžinai
Mano meilė Tau vienai.

Dar įpinsiu ir leliją,
Papuoš jį Šventą Mariją
Motinėle iš dangaus,
Dėl kiekvieno ji žmogaus.

Tu mus meile savo glostai,
Prie širdelės priglaudi.
Ašarėles mums nušluostai,
Ir takeliais palydi.

Ačiū, miela Motinėle,
Už meiliuosius žodelius,
Už vargus ir rūpestėlius,
Žiedais klosiu takelius.

— Palauk, palauk, — sako, — nebijok. Tai gaidys gieda.

Katelė apsistojo ir sako:

— O kodėl jis taip smarkiai gieda?

— Kad visi girdėtų.

— O kam reikia, kad visi girdėtų?

— Giedodamas gaidys oro atmainą skelbia, dėl to visi turi girdėti. Rytoj bus lytaus.

— Tai labai gudrus tas jūsų gaidys.

Gaidys dar arčiau suriko:

— Kakarykooo!

— Bėgsiu, — nusigando katytė.

— Palauk, nebėk!

— Bėgsiu, nelauksiu, mamos pasiklausiu, ar nereikia man gaidžio bijoti.

Katytė papūtė uodegytę ir nubėgo pas savo mamą.

DAMUTĖ

Tiesiai į valgomąjį įbėgo Placanienė. Nuslinkusios nuo galvos skarelės galais ji šluostė prakaitą ir ruošė kaž ką svarbaus pasakyti...

Staiga jos smakras sudrebėjo ir ji prapliupo ašaromis:

— Mona Damutė... vi-visiškai blaga!.. Susimilak Pania! Nuveik pažiūretų...

Motina, nieko nebeklausdama, greit suėmė vaistų buteliukus ir nuskubėjo su nelaimingąja moterimi. Josėjo dulkėtu miestelio keliu. Aš žiūrėjau pro langą. Žiūrėjau, kaip nutolsta...

— Ir aš noriu pas jas! — pamaniau sau ir greit, išbėgusi iš namo, pasileidau vytis...

Nedrąsiai peržengiau augštą grįčios slenkstį, pasilikdama stovėti prie durų: bijojau prabilti — tai buvo motina ir Placanienė susikaupusios prie ligonės lovos.

— Dėga, vis dėga smogenas!.. Nieko in burnų nebepoima... — nusiminusi aiškino Placanienė.

Mergytė gulėjo augštiekninka, atmetomis rankutėmis. Sukepusiom lūpytėm ir baisiai raudonais veidais ji atrodė, kaip saulėj sudegusi žemuogė. Jos plaukučiai išsidriekė ant didelio pagalvio. Liūdnai juodavo galūgalvyje Sopulingosios paveikslas...

Motina pamatavo karštį ir išsigando... Tuoju liepė atnešti iš šulinio šalto vandens ir uždėjo ligonei sudrėkintą skepetą ant galvos. Atsargiai ištraukė prišutusį pagalvį ir jo vieton padėjo geltonus kailinius oda į viršų. Mažos ligonės krūtinėlė taip smarkiai kilnojosi, tartum plazdėjo paskutinė gyvybė... Sunku buvo žiūrėti į ją: rodos, ir man taip pat trūko oro.

— Dabar eisime į kleboniją ledų parnešti, — ir pasiėmusi mane už rankos, motina iškeliavo.

Iš tamsios grįčios išėjusi, pamačiau saulę, pajutau gaivinantį orą. Mus pasitikęs Kudlius prietelingai vizgino uodega. Visur buvo ramu ir gera! Norėdama būti gera savo mamai, paklausiau:

— Mamut, ar tu nepyksti ant manęs? — Motina atlaidžiai paspaudė man rankutę...

Klebonijos erdviame valgomajame buvo tuščia. Musės zirzėjo išgaubtame, kaip pūslė, būtelyje. Kampe didelis "Samavoras" (virtuvas) tyliai šnabždėjo paskutinę savo giesmę...

Pro atdaras duris mačiau, kaip vilkosi klebonas ilgą, baltą drobinį apsiaustą...

— Klebonėli, palaukite! — sušuko motina.

— A, tai Jūs čia esate? Ir mano žvirblis atėjo?! — įeidamas į valgomąjį tarė.

Motina jam papasakojo, kad Danutė serga smegenų uždegimu. Geraširdis klebonas pakrapštė pakaušį, atsiduso; kad ir rūgiapjūties laiku, sutiko parvežti ligonei daktarą. Tvirtais žingsniais priėjęs prie atdaro lango, pašaukė:

— Ignacai! Kinkyk arklius, tuojau važiuosi į Ukmergę! —

Parėjusios namo, nusiplovėme rankas ir lūkuriavome atvažiuojančio daktaro. Laikas slinko vėžlio žingsniais. Didelis sieninis laikrodys lėtai mušė valandas.

— Ar greit jau atvažiuos daktaras?

— Nežinau, vaikeli.

— Ar tas daktaras senas?

— Tu paimk geriau savo kryžiukus siuvinėti.

Paklausiau. Pradėjau siūti, bet darbas atrodė toks ilgas ir nemielas... kryžiukai vienas po kito ėjo kreivi, perdideli; juos taisiau, pripainiojau ir numečiau į šalį.

— Eisiu prie lango, gal jau atvažiuoja?! — Žiūrėjau ir žiūrėjau, vis laukdama klebonijos ratų, kuriuose turėjo sėdėti Ignacas ir nepažįstamasis daktaras. Jau temo. Tik išgirdau dundant iš tolo... Prisiklausiau: taip, aišku — ratų dundėjimas!

— Jau atvažiuoja! Jau prie Benogių kiemo!

— Iš kur tu žinai, mandragalve, juk nematai to kiemo?

— Oi, kaip girdžiu aiškiai! žiūrėk, tuojau bus po mūsų langais!

Motina greit užsimetė šiltą skarą, ir išeidama į gonkus pagrasino:

— Tik tu niekur neik! Pasilik namie — aš turėsiu su daktaru pabūti. —

Aš mačiau, kaip motina pasitiko atvažiuojantį vėžimą, kaip, pasveikinusi daktarą, įlipo į ratus ir nuvažiavo su juo drauge.

Ir aš taip norėjau ką nors pagelbėti ligonei, ką nors ypatin-gai gero padaryti Damutei: net pasiaukoti! Bet, nieko nesugalvojusi, nuėjau į miegamąjį. Perlipau per lovutės medinį augštą šoną, ir joje įsistoėjusi, įsmeigiau akis į Motinos Švenčiausios paveikslą. Žiūrėjau, žiūrėjau... ir rodėsi man, kad Motina Švenčiausioji gyva... ir taip gerai šypsosi!

— Švenčiausioji Marija, Dangaus Karaliene, — šnabždėjau aš — padaryk, kad Damutė nenumirtų! Padaryk, kad Damutė nenumirtų!!...

Nežinau, ar karštos maldos, ar Ukmergės daktaro skubi pagelba grąžino ligonei sveikatą. Danutė pasveiko.

J. Narutavičienė

TRUPUTĮ PAGALVOK

KLAUSIMAI – ATSAKYMAI

KLAUSIMAS. Esu trylikos metų mergaitė. Neseniai pastebėjau keistus pasikeitimus mano organizme. Dėl kai kurių aš labai nerami. Kitas mergaites nedrįstu klausinėti apie tai. Kas man turėtų padėti, jeigu kas bloga? Ar reikia eiti pas daktarą?

ATSAKYMAS. Kiekvienos mergaitės organizme įvyksta toki pasikeitimai ir kaip tik šitame amžiuje, kartais vėliau, o, labai retai, kartais net ir anksčiau. Pirmiausia, apie tai reikia daug kalbėti su savo mama. Ji viską žino, ji patars kaip laikytis, kaip priprasti prie tų pasikeitimų. Kai kuriais atsitikimais ir su gydytoju reikia pasitarti, bet tik tėvams vadovaujant. Mergaitės, kurios tokiu momentu gyvena ne namie, pav., mokyklos bendrabuty, turi kalbėtis su jų perdėtinėmis ten, su mokytoja, bendrabučio vedėja, seselėmis, jeigu jų globoje. Reikia atsiminti, kad šituo metu įvyksta taip pat ir dvasinių pasikeitimų, kur taip pat reikalingi patarėjai, padėjėjai. Jais yra pirmiausia tėvai. Tai vadinamas brendimo laikotarpis.

KLAUSIMAS. Esu berniukas, vidurinės mokyklos antroje klasėje, noriu eiti į aukštąjį mokslą, nežinau ką pasirinkti studijoms ir neturiu kas padeda. Ar negalėtumėte, ponas redaktoriau, man ką nors patarti.

ATSAKYMAS. Jūsų mokykloje turi būti vienas iš mokytojų, kuris vadinasi mokytojas - konsultantas, jis vadovauja mokinių profesiniams apsisprendimams. Reikia tik į jį kreiptis, nes jis pats neieško mokinių su problemomis, o laukia, kad jie patys su savo problemomis ateitų. Kokią profesiją rinksiesi — mokytojo, gydytojo, advokato ar kitą — vidurinėje mokykloje žinoti dar nesvarbu, nusistatysi tai vėliau, kai išryškės palinkimai, dabar svarbu tik žinoti, kokie dalykai reikia imti ir kiek semestrų kiekvienas, kad paskui neturėtum sunkumų įstoti į kolegiją. Amerikoniškoji mokyklų sistema yra labai komplikuota ir reikia būti labai atsargiam, kad paskui neturėtum sunkumų ką nors pražiopsojus vidurinėje mokykloje.

SIMTAS MİSLIÜ BE VIENOS

Ką Adomas davė savo vaikams, ko jis pats niekada neturėjo?
Tėvus.

*
Nuteisus mirti, kokią mirties rūšį geriausia būtų pasirinkti?
Dėl senatvės.

*
Ką gali sulaukyti, visai jo nepalietęs?
Kvapą.

*
Kas yra pilnas skylių ir laiko vandenį?
Kempinė.

*
Koki žodžiai yra ištariami greičiausia, dedant prie jų skiemenis?
Trumpi.

*
Kuri kalba pasauly yra kiekvienam lengviausia?
Jo motinos.

Kai laikrodis muša 13, koks laikas yra?
Laikas taisyti laikrodį.

*
Kada jūs spirtumėte į šalį dovaną, padovanotą jūsų vardadien-
nyje?
Jeigu padovanotų futbolo kamuolį.

*
Vienas žmogus pametė savo automobilio raktus. Kaip jis užvedė
automobilį?
Jis turėjo kitus raktus.

*
Koki dalyką turi šuo ir žmogus, kai jį — tą dalyką — pasakai
vienaskaitos galininke?
Būdą.

*
Koks žodis anglų kalboje yra sudarytas iš penkių garsų, nuo
kurių jeigu atimsi du liks vienas?
Stone

Kas niekada nevartoja savo dantų valgymo tikslui?

Šukos.

*

Koks klausimas niekada negalima atsakyti žodžiu "Taip"?

"Ar jūs miegate?"

*

Jeigu jūsų vardas būtų Adomas, kokius tris (tik tris!) žodžius jūs vartotumėte, kai jums reikėtų prisistatyti poniai, kuri kalba tik angliškai, ir kad tuos žodžius skaitant iš abiejų galų išeitų lygiai tas pat?

Madam, I'm Adam.

*

Kada juodas katinas lengviausiai galėtų įeiti į namus?

Kai atdaros durys.

*

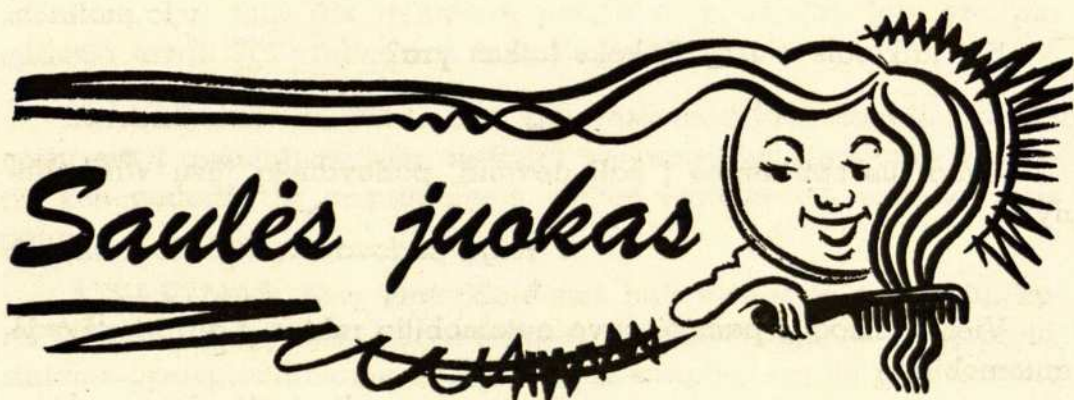
Kodėl višta d e d a kiaušini?

Nes metant jis sudužtų.

*

Rusų mokslininkai darė kasinėjimus aplink Maskvą, norėdami nustatyti, kaip seniai jų tauta vartoja telefoną. Nei vielos, nei stulpų liekanų paskutinių penkių tūkstančių metų laikotarpiui nerasta. Kokią išvadą padarė rusų žinių agentūra?

Jau 5000 metų kai rusai vartoja radio telefoną.

Jonas nuėjo į stotį susitikti savo draugo atvažiuojančio traukiniu. "Ko tu taip išbalęs?" — klausia Jonas draugą išlipusį iš traukinio. "Aš visada susergu atbulas važiuodamas traukiniu," atsakė draugas. "Tai kodėl tu nepasiprašei priešais tave sėdinčio žmogaus pasikeisti vietomis?" — paklausė Jonas. "Taip, aš ir galvojau pasiprašyti, bet kad priešais nieks nesėdėjo", atsakė draugas.

Jaunas vyrukas su savo panele stovėjo prieš jos tėvą ir atrodė gerokai sumišęs ir išsigandęs. Pagaliau jaunikaitis prabilo: "Aš... aš norėčiau... ar negalima būtų..." Tėvas norėjo padrąsinti jaunikaitį ir pradėjo: "Kodėl ne, jūs galite gauti mūsų dukrą su mūsų palaiminimu". "O ne!" — atkirto jaunikaitis, "aš tik maniau, ar negalėtumėte man paskolinti \$10.00?" "Ne, to tai negaliu, nes aš permaža jus pažįstu", atsakė tėvas.

*

Vienam prekių pasiūlymo agentui pagaliau pasisėkė prieiti pas labai didelį prekybininką. Prekybininkas ir sako jam: "Tamsta esi labai laimingas agentas, ar tu žinai, kad aš šiandieną prieš tavo atėjimą net septynių agentų, kurie veržėsi mane matyti, nepriėmiau?" "Taip, žinau, tai aš buvau tie septyni," atsakė agentas.

*

Ispanijos naminio karo metu vienas ūkininkaitis pakliuvo į frontą. Gavęs iš žmonos laišką skaito: "Brangus Domingo, aš noriu pasodinti bulvių mūsų darže, bet nematau kad aš galėsiu viena daržą iškasti, ką tu patartum?" "Dėl Dievo meilės, nekask nieko darže, nes ten mes ginklus apkasėme", buvo Domingo atsakymas. Tuo momentu tas rajonas ką tik buvo užimtas priešo, o jie, kaip paprastai tokiomis momentais, tikrino visus laiškus. Žinoma, jie išsikasė tuos ginklus. Apie visa tai žmona Domingui parašė ir klausia, kas dabar daryti. "D a b a r jau gali sodinti ten bulves", Domingo atsakė.

*

Viena našlė supažindindama su žmonėmis savo draugę, kuri buvo netekėjusi ir jau pagyvenusi, sakydavo: "Mano labai sena draugė Marcelė, prašau susipažinti". Marcelė ir sako savo draugei: "Aną dieną tu man sakei pripiršianti dar jauną kavalierių, o dabar tu visada supažindindama pabrėži, kad aš sena". "Gerai tu pastebėjai", sako draugė, "aš manau, bus geriausia, jeigu aš ateity sakysiu: tai mano draugė Marcelė, kurią aš pažįstu labai daug metų".

*

Viena ponija norėjo pasirodyti savo draugėm, kad ji yra labai turtinga, taigi, ir sako: "Aš savo briliantus valau su amonia". "O aš", atkirto jai kita ponija, "savųjų visai nevalau: kai pasidaro nešvarūs, aš juos išmetu laukan".

*

Tėvas su sūnum išėjo pasivaikščioti. Berniukas klausia ir klausia tėvą — kas yra elektra, kodėl dangus yra mėlynas, kodėl automobiliai patys lekia — bet iš tėvo gauna tik vieną atsakymą: aš nežinau. Vaikas nusiminė ir kurį laiką tylėjo. Pagaliau dar mėgino: "Tėveli, ar galiu dar vieną klausimą?" "Žinoma, sūneli, kaip gi kitaip ką nors išmoksi?"

Pas daktarą atėjo naujas pacientas, kurį jis paklausė: "Su kuo tamsta konsultavai apie savo ligą prieš ateinant pas mane?" "Su niekuo, išskyrus mūsų vaistininką", atsakė pacientas. Daktarui, parūpo, ką tokiais atvejais vaistininkas žmonėms pataria, taigi, jis ir paklausė: "O kokios gi kvailystės imtis jis tau patarė?" "Jis man patarė eiti pas tamstą", nekaltai atsakė pacientas.

*

Banke pradėjo tarnauti jaunas vyras. Pirmą dieną jam kasininkas padavė pundą banknotų ir liepė perskaityti — patikrinti, ar tikrai yra 100. Vyrukas suskaitė iki 69, padavė atgal kasininkui, ir pridėjo: "Jeigu iki tol yra teisinga, aš neabejoju, kad teisinga bus ir iki pabaigos".

Mieloji Eglute,

Siunčiu keturius dolerius ir prašau Eglutę mane lankyti per 1957 metus.

Labai aš tavęs laikiu, mėgstu viską, ką pasakoji, ypač pasakas, skaitau, (teisingiau pasakius, mama man skaito, nes esu tik šešių metų) kiekvieną dieną, o einant gulti, palydi ji mane savo gražiais žodeliais į miego karalystę.

Todėl linkiu, kad visuomet žaliuotum ir džiugintum vaikučių širdeles.

Su pagarba,

Mortytė Kurliandskaitė

MIELA EGLUTE!

Ačiū, kad vėl mane žadi lankyti. Aš labai mėgstu tave skaityti. Man patinka eilėraščiai, dainelės, pasakos ir vaidinimai.

Šešiolikta Vasario mūsų lietuviškoji mokykla surengė minėjimą. Mes, ketvirtas skyrius, suvaidinome iš Eglutės J. Gliaudos vaidinimą "Po Svetimu Dangumi". Mums visiems labai patiko. Dabar vėl mes ieškome gero vaidinimo. Jeigu jūs norite, aš galiu prisiųsti mūsų mokyklos foto.

Danguolė Razutytė

MIELAS REDAKTORIAU,

Mane Eglutė lanko nuo 1951 metų, o aš nė vieną metų nepagalvojau, kad galiu išspręsti galvosukius ir mįsles. Aš tik šiomet sugalvojau, kad galėčiau tai padaryti. Taip pat pagalvojau, kad gal galėčiau laimėti ir dovaną. Aš šiomet, kai skaitau senas Eglutes, tai visas mįsles ir galvosukius jau atmintinai žinau.

Man pirmam numery labai patiko visos pasakos, bet labiausia patiko, kaip briedis ir jaguaras namu dalijos. Šita pasaka taip pat yra labai juokinga. Aš kaip gaunu Eglutę tai perskaitau visas pasakas savo broliukui Algiui, kuris yra 6 metų, bet nemoka skaityti Eglutės.

Taip pat aš esu skautė Bostono Baltijos tunte. Aš su kitom jaunėnėm skautėm pernai vasarą stovyklavau Putname, ten pat, kur leidžiama Eglutė.

Milda Bakšytė

BRANGI EGLUTE,

Prisiųdami 4 dolerius, mes užsimokame 1957 metų prenumeratą. Nors pagrindinė EGLUTĖS skaitytoja mūsų šeimoje — Grožvyda — jau gerokai paūgėjusi, su EGLUTE išsiskirti vis dėlto nemanom. Ji mums miela buvo ir pasilieka. Tai juk brangių brangiausias mūsų jauniausiųjų tautinės šviesos žiburėlis. O, kad visi lietuvių vaikučiai ir jų tėveliai širdingai permąstytų, kiek daug savo brangaus laiko, vargo ir meilės įdeda į šį laikraštėlį tie, kurie jį redaguoja, spausdina ir išsiuntinėja, tai mūsų EGLUTĖ — taip skoningai paveikslėliais papuošta — vešėtų ir klestėtų per neapregimą metų eilę...

Taip ir žinok, mūsų brangi EGLUTE: kol mes — ši šeima — gyvuosim, tol ir nuo tavęs neatitolsim, — jei tik kieno nejautrios rankos tavęs jaunos nepakirs...

EGLUTĖS draugai:

R. Serapinas ir dukrelė Grožvyda.

GERA MANO MAMYTĖ

Kas galėtų pasakyti,
Kad bloga mano mamytė?
Jei nelaimė man nutinka,
Ji mielai padėt sutinka.
Jei negeras esu vaikas,
Liūdnas jos širdelei laikas.
Noriu būti pavyzdingas,
Kad mamytė būt' laiminga.

Antaniukas Jucėnas

PILKOJI PELYTĖ

(Girdėta, rodos, iš mamos)

Aš paseksiu pasakytę
apie pilkąją pelytę:
— Buvo, buvo
maža, mažytė
pilka pelytė.
Bėginėjo po namuką
ieškinėjo niam-niamuko.
Ir įlindo į krepšelį,
Ir prapuolė pasakėlė.

Gailutė Jucėnaitė

GRAMATIKOS UŽDAVINYS

Petriukas, išeidamas į mišką, paliko savo seselei raščiuką:
“Jeigu eisi pasivaikščioti, neik *įšilus*, nes gali sutikti vilką.”

Marytė, radus tokį raštelį, tikrai nustebo. Ji pasivaikščioti išėjo, nes visai nebuvo įšilus. O vaikščioti juodu mėgdavo netolimuose šiluose. Marytė perėjo vieną šilą, įžengė į kitą, o gi žiūri — vilkas! Gerai, kad sargybinis vaikščiojo... Bet kodėl Marytė nepaklausė Petriuko?

Atsakymas: Petriukas rašydamas neatskyrė daiktavardžio nuo prielinksnio.

ARITMETIKOS UŽDAVINYS

Gaukite sumą 50, skaičiuojant statmenai, gulsčiai ir įstrižai.

5	15	20	10
10	20	15	5
15	5	10	20
20	10	5	15

I. Stasaitė

ČIR-VIR-VIR...

O. B. AUDRONĖ

Čir-vir-vir, čir-vir-vir!
Gieda vyturēlis.
Jau žiemužės nebēr,
jau saulutē kēlēs.

Su žiedais, su margais
atplaukē gegužis.
Čir-vir-vir, čir-vir-vir!
Jau pavasaružis.

Bunda žemē jauna,
kvepia vainikuota.
Čir-vir-vir — su daina
bunda išvagota.

ALp 1785

Christine Gecas
State Hospital
Manteno, Ill.

Larch.

[Handwritten signature]

gb.228627